

[Kirsten Jacobsen]

udvalgsarbejdet klart har bevist, at det er lovsjusk. Det er lovsjusk, når man på mange, mange punkter – selv fra ministerens side – er nødt til at komme med ændringer, som er helt åbenbart urimelige, og jeg synes ikke, det er nogen undskyldning, som socialdemokratiets ordfører sagde, at dette skulle gå hurtigt osv. Der er ikke nogen undskyldning for, at man, selv om det skal gå hurtigt, fremlægger noget, som ikke engang har sammenhæng med de lovforslag, man fremsætter. Samtidig viser ministerens eget ændringsforslag, at regeringen end ikke havde sørget for, at den overgangsbestemmelse, som der var lagt op til i lovforslag nr. L 8 om forbud for pensionskasserne, kunne praktiseres. Nej, den forbød man glat i lovforslag nr. L 5. Det havde man ikke engang taget højde for, inden man fremsatte lovforslagene. Det har man nu søgt at råde bod på, og det kan vi da ikke udtrykke andet end tilfredshed med.

Venstres ordfører gav udtryk for, at man var tilfreds med, at boligministeren havde givet sig og ændret datoen fra den 5. november til den 7. november. Men hvad ligger der egentlig i det? Der ligger ikke noget som helst andet end et eller andet forlig mellem de radikale og socialdemokratiet, for nogen reel forskel er der ikke. Man lovgiver stadig væk med tilbagevirkende kraft. Man rammer stadig væk folk forskelligt. Det fremgår af de svar, vi har fået under udvalgsarbejdet, at folk, der er så heldige at bo i en lille retskreds, hvor man ikke har ret mange dokumenter, har nået at få deres dokumenter tinglyst; så de har retsyldighed, hvorimod de mennesker, der er så uheldige at bo i København, hvor man har stakkevis af dokumenter, bliver ramt. Her lovgiver man altså på én måde for de rødhårede og på en anden måde for dem, der er lyshårede. Derfor er der ikke nogen som helst reel forskel, så man skal ikke stå og takke boligministeren for, at han har givet sig, for hvis det er retssikkerhedsprincipper, man taler om, og lovgivning med tilbagevirkende kraft, er der ingen som helst forskel. Men måske er venstre efterhånden blevet så vant til her i folketinget, at love træder i kraft samtidig med fremsættelsen, at det nærmest er blevet normal ikrafttrædelsesprocedure, og derfor kværunderer de ikke mere over det. Jeg vil blot sige, at jeg vil stadig væk fastholde – og det har vi stillet ændringsforslag om – at folketinget må have en

almindelig ikrafttrædelsesprocedure, således at landets borgere kan indrette sig i tillid til, at man ikke risikerer et helt nyt retsprincip indført, f. eks. at statsministerens taler i fjernsynet nu begynder at få retsvirkning. Det har vi da heldigvis i det mindste afværget.

Må jeg sige til hr. Preben Steen Nielsen, at når fremskridtspartiet hævder, at der er nogle, der rammes, og der er nogle, der forskelsbehandles, så er det jo rigtigt. Det kan ikke nytte noget, at hr. Preben Steen Nielsen vil prøve på at bortforklare det ved at sige, at nogle skal rammes, nogle skal forskelsbehandles ved sådan en lov. Fremskridtspartiet har den opfattelse, at alle borgere skal behandles ens, og vi er ligeglade med, om det måske kun er nogle få tusinde eller det er mange tusinde, man rammer forkert eller man forskelsbehandler. Vi føler lige stor forpligtelse over for lovgivningen af den grund.

Jeg vil gerne bede, hr. formand, om, at forslaget går tilbage til udvalget, for der har nemlig vist sig andre problemer end dem, vi fik klarert under det meget hastige udvalgsarbejde. Jeg vil godt sige en ting, og det skal ikke være en bebrejdelse mod embedsmændene i justitsministeriet, men nok mod justitsministeren. Justitsministeren har et lovkontor, hvis fornemste opgave er at sørge for, at der er en harmonisering mellem love, og at det tekniske indhold i de forskellige love er i overensstemmelse med hinanden.

Det første var brudt, allerede da man fremsatte de to lovforslag, nemlig nr. L 5 og nr. L 8, men det viser sig nu – og det vil jeg gerne have et helt klart svar på – at man har overset en ting i justitsministeriets lovkontor. Det fremgår af et svar, som jeg har fået. Jeg tror ganske vist – men det er lidt svært at skelne i denne sag – at det er boligministeren, der har svaret, at panthæftende servitutter ikke kan lyses i medfør af begrænsning, og svaret er helt klart, det kan vist ikke fortolkes. Det betyder, hr. boligminister eller hr. justitsminister, eller begge to, at f. eks. forpagtningskontrakter, som man er forpligtet til at lade tinglyse, ikke kan tinglyses. Det betyder f. eks., at forudbetalt leje, som skal tinglyses, ikke kan tinglyses. Begge dele må betegnes som pantstiftende servitutter, og derfor vil jeg gerne have, at vi i udvalget får det klarlagt, for vi kan i hvert fald ikke gennemføre en lov, som forbyder folk at opfylde